

1984-85

~~V. O. Freixo
(Xavier R. Batista)~~

DITIRAMBO INTIMO DO BELEN BEGONTINO.

I

Chega o Nadal e a Chaira estrena traxe,
porque en Begonte surde un monumento
para leuvar de cote o Nacemento
e esquece-la xenreira e mailo aldraxe.

Chega o Nadal e midase a paisaxe,
porque na Chaira hai festa sen lamento,
e Galicia relouca de contento
indo cara Begonte en gran romaxe.

Chega o Nadal, dispense o mundo enteiro
a celebra-la maior data dos anos,
entre notas de gaitas e pandeiro.

Chega o Nadal e tódolos humanos
corremos ó Begonte churrusqueiro
cos corazóns encheitos de galanos.

II

Na Chaira, xunto ó Niño saudoso,
nunha vila pequena e feiticeira,
frolece ano tras ano unha roseira
en lembranza dun feito ben grorioso.

Ten por centro ó Neno garimoso,
nacido nun pendello sen lareira,
para salva-lo mundo da laceira

e darlle outro roteiro máis fermoso.

Ten luceiros brillando de cotío
e ríos de auga clara en verde leito
a engaiola-las olladas do xentío.

¡Quixerá tela sempre no meu peito
astrá que vefía a morte co seu fio
a me facer na terra o cadaleito!

III

Se queres ve-lo rostro de María,
achégate a Begonte, peregrino:
alí vera-lo seu facho divino
a bfillar nun presebre noite e día.

Alí verás a San Xosé -!bon guía!-
a labrar con paixón e duro pino,
alí verás tamén a Xesús níño
deitado no barrelo da alegria.

Alí vera-los Magos en ringleira
e os pastores dispostos ó redor
a botar garebullos na fogueira.

Alí vera-las sombras do solpor
e a luz dunha alborada relouqueira
a lle anunciar ó mundo paz e amor.

IV

Aquí louvo o tesón dos armadanzas,
cuias mans argallan cada ano o Belén
para que a Terrachá se parza ben
á Galilea enchida de esperanzas.

Aquí louvo as sinnelas inquedanzas
postas nunha obra excelsa sen máis siño
ca trague-la ronseira do Meniño
á nosas almas orfas de arelanzas.

Aquí louvo ás xentes que na albada
se velen a Begonte -chan labrego-
debaixo a chuvia e maila neve xeada.

Aquí louvo a Xosé Domínguez: !crego
baril, alma mater dunha alborada
rebosante de paz e de sosego...!

---oo---

Lema: CRUXOL DE PAZ.